

כאשר בלינדה שאלה אותי אם ברצוני לכתוב משהו לספר
לזכרו של ניל, עניתי כן, והייתה זו האמת, אך בליבי נבהלתי.
איך אוכל לבטא במילים את רגשותי, את היחסים שבינינו ואת
הכרותי את ניל.

לפני שנים רבות, כאשר ניל היה בערך בן עשר, הוא בא לשהות
במחיצתנו לזמן מה. בהתחלה הוא היה שקט וביישן, אך במשך הזמן
הוא נרגע והיה אוהב את בדיחותיו של קולין וצוחק מהן. ולא עבר זמן רב
והתגלה לנו חוש ההומור הנהדר של ניל עצמו.

אז, כאשר הילדים היו צעירים נהגנו לשחק הרבה משחקי קלפים.
בפעם הראשונה ששיחקנו עם ניל "קילר" (רוצח), ניל קיבל את "הקלף"
ולא היה איש אמור לדעת שהוא ה"רוצח", אך פניו האדימו כל-כך
וגילו לכולם את "סודו" כבר בתחילת המשחק. עד סוף המשחק ניל היה
כל-כך רגוע, שיטה בכולנו ונצח במשחק.

בערך באותו זמן התחלתי לספר את שערותיו וזמן רב אחרי
שחזר הבייתה הרשה רק לי לספר אותו (אני עדיין לא בטוחה למה).
הוא היה מאד בטוח במה שהוא רצה אפילו בגיל הצעיר הזה, הוא רצה
את שערותיו תמיד קצרות מאד. פרל, בלינדה ואני תמיד ניסינו
לשכנע אותו להשאיר אותן ארוכות, הוא חייך ברוך ואמר בשקט
שהוא רוצה להסתפר וכמובן שכך היה.

ניל היה שקט וביישן, אך באותה עת היו לי שיחות מעולות
אתו, כאשר ניל ביטא את רגשותיו בפתחות ובאופן טבעי כל-כך.
הוא כתב לפרל מכתבים יפים, מצחיקים ומלאים אהבה ובעצם רק רצה
להיות שוב בבית עם פרל ועם בלינדה.

במשך השנים עקבתי ממרחק איך ניל מתבגר, הקשר היה דרך פרל
ואלון. אני יודעת שניל היה רוצה לבלות את כל זמנו בעבודה בשדות
הכותנה וברצון היה מוותר על למודים.

הזכרונות האחרונים שלי על ניל הם של גבר צעיר, עדיין
פנים עגולות מכוסות נמשים, וחיוך מתוק מתוק, שתמיד זכיתי לו
בהפגשי עמו ושהאיר את יומי.

ניל העשיר את עולמי, במיוחד בגלל חוש ההומור שלו שהיה גורם
לי לצחוק וכך אני אוהבת לזכור אותו.

